

Sygn. akt II K 781/16

PR Ds. (...).2016

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Kamilla Gajewska

Protokolant: Dorota Bocian

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 6 kwietnia 2017r.

sprawy **J. W.**,

s. J. i J. z d. L.,

ur. (...) w D.,

oskarżonego o to, że:

- w dniu 14 września 2016r. w Ś. na terminalu promowym na ul. (...), w ruchu lądowym, prowadził samochód osobowy marki V. (...) o nr. rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się stężeniem 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec J. W. o czyn z art. 178a § 1 k.k. warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat od uprawomocnienia się orzeczenia,

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 września 2016r.,

IV. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł (jeden tysiąc 00/100 złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w sprawie w kwocie 100 zł oraz wymierza mu opłatę w wysokości 100 zł.

Sygn. akt II K 781/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 6 kwietnia 2017 r. w sprawie II K 781/16 Sąd uznał J. W. za winnego tego, że w dniu 14 września 2016 r. w Ś. na terminalu promowym na ul. (...), w ruchu lądowym, prowadził samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się stężeniem 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kwalifikując go z art. 178a § 1 k.k.

Ustalenia faktyczne oraz sprawstwo oskarżonego, który przyznał się do czynu, w świetle zgromadzonych dowodów nie budziły wątpliwości.

Sąd wobec powyższego na podstawie art. 66 § 1 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres 2 (dwóch) lat próby od uprawomocnienia się orzeczenia.

Nadto Sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku. Na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 września 2016 r.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł (jednego tysiąca złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Ponadto Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania w wysokości 100 zł (stu złotych) oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 100 zł (stu złotych).

W przedmiotowej sprawie na korzyść oskarżonego przemawia to, że przyznał się do zarzucanego mu czynu i nie utrudniał prowadzonego postępowania. Oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia i nie był karany sędownie, nadto wykazał skruchę.

W niniejszej sprawie na niekorzyść oskarżonego przemawia to, że znajdował się w wysokim stanie nietrzeźwości (0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). Taki stopień nietrzeźwości powoduje, że następują zaburzenia psychomotoryczne uniemożliwiające prowadzenie pojazdu.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Zgodnie z § 2 cytowanego przepisu warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Bezspornie przesłanki formalne do warunkowego umorzenia postępowania zaistniały, bowiem okoliczności nie budzą wątpliwości, sprawca nie był karany sędownie, a czyn z art. 178a § 1 k.k. jest zagrożony karą do 2 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu również wina i społeczna szkodliwość czynu J. W. nie są znaczne, a postawa oskarżonego niekaranego za żadne przestępstwo, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Stopień winy odnosi się do osobowości samego sprawcy i możliwości rozpoznania sytuacji, jej prawnej oceny oraz możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnym z prawem. U oskarżonego te procesy nie były zaburzone, miał on bowiem wystarczający zasób wiedzy i doświadczenia życiowego, by rozpoznać negatywne znaczenie swojego zachowania,

Mając powyższe na uwadze Sąd warunkowo umorzył postępowanie wobec J. W. na okres 2 lat próby. Sąd wydając rozstrzygnięcie o warunkowym umorzeniu wobec oskarżonego postępowania karnego miał na uwadze przede wszystkim to, że oskarżony nie był karany i prowadzi ustabilizowany tryb życia. W ocenie Sądu właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazują, iż mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego. J. W. wyraził skruchę i żał z uwagi na popełniony występki, zadeklarował,

że nigdy więcej nie popełni podobnego czynu, a Sąd nie ma podstaw do przyjęcia, iż deklaracja ta jest gołosłowna. Postawa J. W. w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem polegająca na przyznaniu się do winy i nie kwestionowaniu istotnych okoliczności popełnionego czynu wskazuje, iż od początku rozumiał on naganność swojego postępowania, a okoliczności pozwalają przypuszczać, że zdarzenie z dnia 14 września 2016 r. miało jedynie charakter epizodyczny w życiu oskarżonego. Dlatego też Sąd stosując przepis art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył wobec oskarżonego postępowanie karne na okres 2 lat próby uznając, że sam fakt prowadzenia wobec oskarżonego postępowania karnego będzie dla niego wystarczającą przestrogą na przyszłość, a także skłoni go do przemyśleń nad przyjętym przez siebie systemem wartości. Zdaniem Sądu dwuletni okres próby jest wystarczający dla zweryfikowania słuszności udzielenia oskarżonemu „kredytu zaufania” w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z art. 67 § 3 k.k. umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. oraz zakaz prowadzenia pojazdów wymieniony w art. 39 pkt 3 k.k. do lat 2. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego przepis art. 67 § 3 k.k. jest w zakresie orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przepisem szczególnym w stosunku do art. 42 § 2 k.k. i wyłącza jego stosowanie przy warunkowym umorzeniu postępowania (wyrok SN z dn. 06.02.2014 r., sygn. akt III KK 481/13).

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. Sąd orzekł wobec J. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, na poczet którego na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 września 2016 r. Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie było możliwości przychylenia się do wniosku obrońcy złożonego na rozprawie w przedmiocie niestosowania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. W ocenie Sądu istotnym jest jego orzeczenie, bowiem na taki okres koniecznym jest wyeliminowanie oskarżonego jako kierowcy z ruchu drogowego. Oskarżony wykazał się całkowitym lekceważeniem porządku prawnego obowiązującego kierowców. Nadto oskarżony zachował się w sposób nieodpowiedzialny, w sposób, który wskazuje na to, że nie może on w ocenie Sądu uczestniczyć przez ten czas w ruchu drogowym jako kierowca pojazdów mechanicznych. Faktyczne wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego na okres jednego roku jest dolegliwością współmierną do wszystkich opisanych okoliczności postępowania oskarżonego. Jest to okres, który pozwoli na uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania, wagi popełnionego przez oskarżonego czynu i rzeczywistą ocenę jego znaczenia, a przede wszystkim to, że stopień jego nietrzeźwości stanowił bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Nadto na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zdaniem Sądu orzeczenie świadczenia jest dodatkową, odczuwalną represją karną, która wzmocni u oskarżonego poczucie konieczności przestrzegania porządku prawnego i nie lekceważenia go. W ocenie Sądu oskarżony ma możliwości zarobkowe pozwalające mu na uiszczenie orzeczonej kwoty.

Sąd zasądził od oskarżonego koszty postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 100 zł. Sąd uznał z uwagi na sytuację materialną, że oskarżony może ponieść koszty postępowania.